

Ego sum

Exist numai atât cât sufăr,
celelalte sunt minciuni,
ca frunza bolnavă de ienupăr
între șapte minuni.
Mă încântă numai fecioarele,
beau idei sus în foisor;
tăiați-mi mai bine picioarele
și îmi va fi mai ușor...

Vasile Toma

Poetul

Starea de gând în starea ei pură
trebuia să se prindă de necuprins,
ău, ău! cuvântul mă arde pe gură,
ninge-n idee pe totu-i cuprins;
enigme cu păstrăvi în forma lor scundă,
sălbatice paseri se rump den cuvente,
care au fost să se ascundă
urechii noastre de sentimente.

Art poetica

Cuvântule, ușor ca vântul,
Mai greu ca piatra și mormântul,
Ce mi te-au dat

La mine să ajungi pe tavă,
În chip de miere și otravă,
Să mi te beau,

Ca pe o apă,
De care nimeni nu scapă
În astă lume,

Din care voi pleca, firesc,
În alte lumi să te gălesc
Pe tine iarăși,

Între lumini și ghimpi de floare,
În alte forme vorbitoare,
Să pot

Pe ceruri să te scriu,
Pe scânduri grele de sicriu,
Și în poeme.

Ochii lui Dumnezeu

A venit un înger cu ochi pe aripi,
a venit să întrebe ce fac...
i-am zis că sunt în flexiune,
tocmai răsădind un copac.

A tăcut și s-a-ntors,
văzând că nu-mi priește,
dar mi-a lăsat un ochi,
al treilea ochi, din care iarba crește.

Portret

Ești numai lumină.
Ca țipătul din inima mea
Când a fost să te vadă.

Poesis

Este ceva care nu mai ajunge la noi,
mai mult ne prefacem, puțin înțelegem,
imaginare pădii în timpuri noi
ne strigă din pânze, să le culegem;
e o lume uitată de dincolo de stele,
să nu ne-ajungă nici în alte dăți,
cu toate umbrele din ele,
unde-s popoare mici cu mari singurătăți.

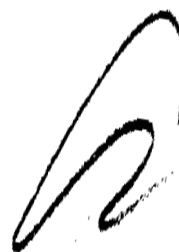
A fi

Până la Dumnezeu ai putea să ajungi
Numai cu aripile mele.
Prin spațiile roșii de dogoare
Aș putea trece doar având
În preajmă fântâna sufletului tău.
Din inima mea poți să mănânci
pe săturate
Fără a jindui alte cărnuri.
Stele când vor cădea din ochii mei,
Vei găsi în ei liniștea de cavou
a necuvintelor.

Urmând chemarea

Suntem niște cuvinte luptătoare
în pușcăria asta demodată,
prin care am trecut și altă dată
în ora noastră de visare.

Ne-ar face bine-n loc de hrană
puțină pace și credință;
noi am pornit din suferință,
reîntorcându-ne în rană.

Bis cu Labis

Ne-am văzut târziu, din întâmplare,
Eram de uitare-mpresurați,
Rătăcind sub norii de ninsoare
În pădurea fără de Carpați.

Alergam pe culmea disperării,
Ne tot prăbușeam într-un adânc;
Ți-aș fi dat atunci șira spinării,
Mi-ai fi dat din carnea-ți să mănânc.

Să nu mor și eu în triste fraze,
Fără de aminte și morminte,
M-ai fi învelit în flori de raze,
Ți-aș fi scris cu iarba din cuvinte:

„Haide, frate, să te urc pe bară,
Sau tu în spinare să mă duci
De aici în altă primăvară,
Pe drumul de-acasă cu trei cucii”.

Peisaj citadin

Pe aici, se zice, totul se poate –
ai mari șanse la necunoscut;
am observat: substantivele toate
vorbesc despre mine la timpul trecut.

Mieros pe la margini mai cântă o cucă,
ascunsă în ora de trei;
prieteni mei s-au retras într-o nucă,
unde-i miezul cel gras și umbră de ei...